

אָבֶל לֹא בְמִיא. וַיַּשְׂרָאֵל דְּחַקּוֹן לֵי, וְאַף עַל גַּב
דִּתְעֻבֵּיד נִסָּא, לֹא יַתְعֻבֵּיד בְּאַתָּר דָא, אֲלֹא
אַתְּחַקֵּק בְּעַפְרָא וְלֹא בְמִיא. דְּכַתִּיב (שמות ז) וַיַּשְׁלִיכֵהוּ
אֶרֶץ וְיָהִי לְנַחַשׁ. וַצּוֹר בְּדָא אַתְּחַקֵּק בְּמִיא בְּמַרְהָ
וּבְבָרָע עַבְדָן נִסָּא בְּהָאי, דְּאַתְּעֻבֵּיד וְמַנָּא אַחֲרָא.
דְּכַתִּיב, (במדבר כ) וַיַּדַּק אֶת הַפְּלָעָה בְּמַטְהָוּ פְּעָמִים. אָמַר
לֵיה קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא, מֹשֶׁה (במדבר כ) יָעַן לֹא
הָאָמַנְתֶּם בַּי לְהַקְדִּישֵׁנִי, דְּחַשְׁבָּתוֹן דְּלֹא יְכַל נַחַשׁ
בְּמִים. (במדבר כ) לְבַנָּו לֹא תְּבִיאוּ: (עד כאן מההשומות).

מָאִ טָעֵמָא. מִשּׁוּם דְּמַחְקָק בְּגַפֵּין הָוה, וַיְשַׁמֵּא
קְדִישָׁא עַלְאהָ רְשִׁימָא בֵּיה. בְּקְדִמְתָּא נַחַשׁ,
כַּמָּה דְּאַתָּמָר, (משל לו) דָּרְךָ נַחַשׁ עַלְיִ צוֹר. נַחַשׁ, הָא
אַתִּדְעַ דְּאַתָּעַר צוֹר. (נ"א ואתמר צור) בְּאָנוּ אַתָּר אַתְּגַלְיָי,
הָבָא אַתְּגַלְיָי דְּכַתִּיב הַגְּנִי עֹזֶר לְפָנֵיךְ שֵׁם עַל
הַצּוֹר. וּמְאָנוּ צוֹר. כַּמָּה דְּאָתָ אָמַר (דברים לו) הַצּוֹר

לְשׁוֹן הַקוֹדֵשׁ

כָּל יִמְיוֹ, אָבֶל לֹא בְמִים. וַיַּשְׂרָאֵל
דְּחַקְקִים לֵי, וְאַף עַל גַּב שְׁיַעַשָּׂה נֵס, לֹא
יַעֲשֵׂה בַּמְקוּם וְהָ, אֲלֹא יַחַק בְּעַפְרָא וְלֹא
בְּמִים, שְׁבָתּוֹב (שמות ז) וַיַּשְׁלַכֵּהוּ אֶרֶץ
וְיָהִי לְנַחַשׁ. וַצּוֹר בְּזָהָה נַחַק בְּמִים
בְּמַרְהָ, וּבָרָע עַשְׂה נֵס בְּזָהָה שְׁנַעַשָּׂה בְּזָמָן
אַחֲרָ, שְׁבָתּוֹב (במדבר ס) וַיַּדַּק אֶת הַפְּלָעָה
בְּמַטְהָוּ פְּעָמִים. אָמַר לוּ הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ

(וְאָמַר צור) בָּאֵיזָה מָקוֹם הַתְּגַלָּה? בָּאָן הוּא

תמים פָּעָלוֹ, וְתִפְנוּ יַדְעָ מֵשָׁה הַיְד קָאִים נְחַשׁ עַלִּי צוֹר. וְהָא אָזְקִימְנָא מַלְיִי.

אמֶר רַבִּי יְהוֹדָה, אֵי לִישְׁתִּיק קְרָא יְאֹות שְׁאִילְתָּא. אֲלֹא הָא בְּתִיב, וְהַכִּית בְּצִוְר וַיֵּצֵא מִפְנֵז מִים. אָמֶר לֵיה, וְדָאֵי הַכִּי הַזָּא, דְּלִית לְךָ כָּל שְׁמָא וִשְׁמָא, מַאֲינֵז שְׁמַהּוּן קְדִישֵׁין דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא, דְּלֹא עֲבָד נְסִין וְגַבּוּרָן, וְאָפִיק פָּלָא רְאַצְטְּרִיךְ לְעַלְמָא, כָּל שְׁבָנוּ לְאַפְקָא הַבָּא מִיאָ.

אמֶר לֵיה, אֵי הַכִּי, הָא בְּתִיב, (תהלים עח) הָן הַפָּה צוֹר וַיַּזְבּוּ מִים. מְאֵן מְחֵי לְשָׁמִיה. אָמֶר לֵיה, פְּטִישָׁא תְּרִיפָא, בְּקַטְרוֹן יַדְעָ, וְאֵת שְׁאֵיל דָא. אֲלֹא תָא חִזֵּי, בְּכָל אַתְר צוֹר גַּבּוּרָה, וּבְכָל בָּעֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא לְמַחְאָה, אוֹ לְאַלְקָאָה, אַתְעַר

לשון הקידוש

ההנְּגָלה, שְׁבַתּוֹב הַגְּנִי עַמְד לְפָנֵיךְ שֶׁם על הַצּוֹר. וּמָה זֶה צוֹר? בָּמוֹ שְׁגָנָא מָר (דברים לט) הַצּוֹר תִּמְים פָּעָלוֹ. וּשֶׁם יַדְעָ מֵשָׁה אֵיךְ עוֹמֵד נְחַשׁ עַלִּי צוֹר. וְהָרִי בָּאָרְנוּ אֶת תְּרָכְרִים.

אמֶר לוֹ, אָמֵן כֵּה, תְּרִי פְּטוּב הַן הַפָּה צוֹר וַיַּזְבּוּ מִים. מַי מְבָה אֶת שְׁמוֹ? אָמֶר לוֹ, פְּטִישָׁא תְּרִיפָה יַדְעָ בְּהַבָּאָתוֹן, וְאַתָּה שׂוֹתֵק – יְפֵה שְׁאַלְתָּה. אֲלֹא הַרִּי בְּתִוב, וְהַכִּית בְּצִוְר וַיֵּצֵאוּ מִפְנֵז מִים. אָמֶר לוֹ, וְדָאֵי בָּהּ הוּא, שָׁאַיְן לְךָ כָּל שֶׁם וְשֶׁם

גְּבִירָה דָא וְהַהְוָא גְּבִירָה מְחֵי וְלָקִי, וְדָא הוּא דְבִתִּיב, הַן הַבָּה צָור וַיְזַוְּבוּ מִים. וְאֵי לֹא דְאַתְעַר צָור, וְלָקִי בְּאַתְרָה דְאַצְטְּרִיךְ, לֹא נְבִיעֵין מִיא.

אָמַר לֵיה, אֵי הַכִּי, הַא בְּתִיב, (דברים ל'ב) צָור יַלְדָךְ תְּשִׁי. וְתַגִּינֵן מַאי תְּשִׁי, בֶּלּוּמֶר חַלְשָׁת לֵיה. אָמַר לֵיה וְדָא הַכִּי הוּא, דְאַלְמָלִי יַגְדֻּעוֹן חַיְבִיא, דְהָאֵי צָור זְמִינָא לְאַתְעָרָא לְקַבְּלִيهוּ, וְלֹאַלְקָאָה לוֹז, יַמְגַעַוּן מַלְמִיחָב קְמִיה, אַלְאָ חַלְשָׁא אִיהִ בְּעִינֵיהוּ, הַזָּאֵיל וְלֹא מְסַתְּבָלִי בָה, וְלֹא מְסַתְּבָלִי בְּאַרְחִיָּהוּ (ס"א בְּפִרְסִיָּה) וְעַל דָא צָור יַלְדָךְ תְּשִׁי.

רַבִּי אֲבָא אָמַר, אִית צָור, וְאִית צָור, מִסְטוּרָא דְצָור עַלְאָה, נַפְקֵח צָור אַחֲרָא. וּמַאי צָור עַלְאָה. צָור דְכָל צָורִים. וּמַאי אִיהוּ, הַהְוָא דְאוֹלִידָת לִיְשָׁרָאֵל, דְבִתִּיב צָור יַלְדָךְ תְּשִׁי. דָהָא

לשון הקידוש

ברוך הוא להבות או להלכות, זה, שאלמלא ידעו הרשעים שהצור הוּא מהטעורה גבורה זו, ואוთה הגבורה מבחה ומלקה. וזה כתוב (מלחים ט' ט' הַן הַבָּה צָור וַיְזַוְּבוּ מִים. וְאֵם לֹא שְׁמַתְעַרְרָ צָור וְמַלְקָה בָּמָקוֹם שָׁאָרֵיךְ – לֹא נְבוּעִים מִים).

זה צור יַלְדָךְ תְּשִׁי.

רַבִּי אֲבָא אָמַר, יֵש צָור וַיְשַׁ צָור. מצד הצור העליון יוצא צור אחר. ומה זה צור עליון? צור של כל הצורים. ומה?

בלוּמֶר חַלְשָׁתאותו. אמר לו, וְדָא בָּ

מִסְטָרָא דצור עלאה דלעילא, נפקא צור אחרא.
מִסְטָרָא דאימא, נפקא גבורה.

ואז לא היא כהא דאמר רבי אלעזר, בתיב (תהלים קי) מי ימליל גבירות יי'. מי גבירות יי'. לאבל לא אימא עלאה דכלא, דאף על גב דלאו איה דינא, מסתרא אשתבח, דהא מסתרא (דף ס"ד ע"ב) גבירה אשתבח, ובגיני כך צור עלאה אקרוי. דברים לפ) ותשבח אל מהוליך, דא נהירו דאבא. מי גיהו. חסיד עלאה, דאייהו נהירו דאבא.

תו אמר רבי אבא, מים בכל מקום, היא ידיעא, וקודשא בריך הוא בהאי צור אהער לארכא מיא, דהא לא אתחזי, אלא מדלה) וזה הוא את ונישא דקודשא בריך הוא. ועל דא שבת דוד ואמיר, (תהלים קיד) ההביב הצור אגמ מים וגוו. ומשמע

לשון הקידוש

שהרי הנבורה נמצאת מצהה, ולבן נקראות הצור העליון. (דברים לט) ותשבח אל מהוליך - זה אור של אבא. מה הוא? חסיד עליזן, שהוא אור של אבא.

עוד אמר רבי אבא, מים בכל מקום, הרי ידווע, והקרווש ברוך הוא מתעדיר בעוצר הזה לחוריק מיט, שענוי לא ראי אלא מדלה, והוא אות זנס של הקירוש שאפ על גב שאינה דין, נמצאת מצהה,

אותו שהolid את ישראל, שפטוב צור יליך תש. שבריר מצד של הצור העליון שלמעלה יוצא צור אחר. מצד האם יוצאת גבורה.

וזה הולך במו מה שאמר רבי אלעזר. כתוב (תהלים ק) מי ימליל גבירות ה? מה זה גבירות ה? להבליל את האם העליונה של הבל. שאפ על גב שאינה דין, נמצאת מצהה,

ההֶפְכִּי, דְּהָא לֹא אֲרֻחוֹ דַּצּוֹר בְּכֶךָ.

וַעַל דָּא, בַּצּוֹר עַלְאהָ, אֲפִיק מִיא מְאַתָּר דְּלִתְתָּא. וּמָה שְׂמִיה דְּהַהּוֹא דְּלִתְתָּא. סְלֻעַ. דְּבָתִיב, (במדבר כ) וְהַזִּצְתָּאָת לְהָם מִים מִן הַסְּלֻעַ. וּבַמָּה אֲפִיק הָאֵי סְלֻעַ מִיא. בְּחִילָא דַּצּוֹר דְּלִיעִילָא.

רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמַר, (ובירום לפ) הַצּוֹר תְּמִימִים פְּעָלוֹ מַאי מְשֻׁמָּעַ הַצּוֹר תְּמִימִים פְּעָלוֹ. דְּאַתְּהַפְּךָ צּוֹר, לְמַעַבְדָ פְּעָלוֹ דְּתְמִימִים. וּמַאי אֵיתָו. אַבְרָהָם. דְּבָתִיב בֵּיה (בראשית יז) הַתְּהִלָּךְ לִפְנֵי וְהִיה תְּמִימִים. וְדָא הוּא הַהֶפְכִּי הַצּוֹר אֲגַם מִים, וּמְשֻׁמָּעַ תְּמִימִים פְּעָלוֹ, וְדָא אַבְרָהָם.

בְּשִׁעְתָּא דָא, אַתְּהִכְרֵר הַצּוֹר, תְּמִימִים. **בְּשִׁעְתָּא** אַחֲרָא תְּגִינָא, פְּד (אתענש) בְּעָא מְשָׁה לְאַפְקָא מִיא בְּהָאֵי צּוֹר, בְּחֹזְבִּיְהוּ דִי-יִשְׂרָאֵל, לֹא

לשון הקידוש

ברוך הוא, ועל זה שבת ה'ור ואמר, (תהלים קה) הַהֶפְכִּי הַצּוֹר אֲגַם מִים וּנוּ. וּמְשֻׁמָּעַ הַהֶפְכִּי, שְׁהָרִי אֵין דְּרָךְ הַצּוֹר בְּכֶךָ. וַעַל זה בַּצּוֹר הַעֲלִיוֹן הַזִּיא מִים מִמְּקוּם שְׁלִמְתָה. ומה שמו של אותו שְׁלִמְתָה? סְלֻעַ, שְׁפָתָוב וְהַזִּצְתָּאָת לְהָם מִים מִן הַסְּלֻעַ. וּבַמָּה הַזִּיא הַסְּלֻעַ הַזָּהָר מִים? בְּכָמָה הַצּוֹר שְׁלִמְעָלה.

אתהדר תמים, בקדמיה. ביה זמנא, אתרעם משה ואמיר, צור ילקד תש. בלוזמר, חלשת ליה ממה דהוה בקדמיה, דגינך לא אשטבה תמים השטא, ואתעיב (ביה) דינא, מה דלא הוה ביומי ילקד, בלוזמר עילימך.

אמר רבי אבא, מי דכתיב הייש יי' בקרבנו אם אין. וכי טפשין הו ישראל דלא ידע מלאה דא, זהא חמו שכינה קמייהו, וענני בבוד עלייהו דסחרון לוין, ואינון אמרו הייש יי' בקרבנו אם אין, גברין דחמו זיו יקרה דמלכיהון על ימא, ותניין, ראתה שפהה על חיים מה שלא ראה יחזקאל, אינון אשטבחו טפשין, ואמרו הייש יי' בקרבנו אם אין.

אלא הבי ק אמר רבי שמעון, בעו למנדע, בין

לשון הקידוש

שלא ירו דבר זה, והרי ראו שכינה לפניהם וענני כבוד עליהם, שמקיפים אותן הרעים משה ואמיר, צור ילקד תש. בלוזמר, החלה מה שפהה על חיים מה שלא ראה יחזקאל, הם נמצאו טפשים ואמרו הייש ה' בקרבנו אם אין? **אלא** כך אמר רבי שמעון, רצוי לדעת בקרבנו אם אין? וכי הוי ישראל טפשים להוציא מים בצויר הוה, בחטא ישראל לא חור לתמים במו בהתחלה. באוטו זמן הרעים משה ואמיר, צור ילקד תש. בתחלה, שבשבילך לא נמציא עבשו טמים, ונעשה בו דין, מה שלא היה בימי ילה, בלוזמר עלומיה.

אמר רבי אבא, מה זה שברותב הייש ה' בקרבנו אם אין? וכי הוי ישראל טפשים

עתיקא סתיימה דכל סתימין, דאקרי אין. ויבין זעיר אfin דאקרי יי'. ועל דא, לא כתיב הייש יי' בקרבנו אם לא, כמה דכתיב חילך בתורתינו אם לא. אלא הייש יי' בקרבנו אם אין.

אי הבי אמראי אתה ענשו. אלא על העבידו פרוזדא, ועבידו בנזונא, דכתיב ועל נסותם את יי'. אמרו ישראל, אי Hai נשאל בנזונא חד. ואי Hai נשאל בנזונא אחרא. ועל דא מיד ייבא עמלך.

ויבא עמלך וילחם עם ישראל ברכידם. (שמות יז) רבוי יוסף פתח, (ישעה לט) אשריכם זורען על כל מים משליח רגלה השור והחמור. אשריכם זורען על כל מים, תמן תנין, כמה מים ובכמה מים משתבחין. ובאין אין ישראל, דלית זרע להו, אלא על המים, דכתיב ויהנו שם על המים,

לשון הקודש

שנקרא אין, ויבין זעיר אfin שנקרא ה, ולבן מיד – ייבא עמלך. ויבא עמלך וילחם עם ישראל ברכידם. רבוי יוסף פתח, (ישעה לט) אשריכם זורען על כל מים משליח רגלה השור והחמור. אשריכם זורען על כל מים – שם שנינו כמה מים וכמה מים נמצאים. אשריכם זריאן להם ורעד לא על המים, שבתוב ובנשא את ה. אמרו ישראל, אם זה – נשאל בוגון אחד, ואם זה – נשאל בוגון אחר.